

роїні маніфестації в її епоху була справжнім доказом повноти і ясності письменства, що гляді на життя радісним оком мислячи, а не нічим меланхолійним поглядом грішителя-діава.

Життя Реймонта є в певній гармонії з його творчістю. Це історія письменства, що сповнює шляхи воїни сільські поляції, у різних професіях, а згодом зазначеним собі прийняти письменською своєю ідеєю керувати її вразливі в таку саму дегістиві як зміна селян середовища, вразливі та теми змішані творів. Проста молодість, життя в околицях села; від 10. року життя до освіти на школі у містечку; пізніше загастає у виборі між літературою, астрономією, залучення урештешком, а навіть часом. Так виглядають „моя бунт“ невідомого арміяного письменника. Астрономіка життя і залучення — це бажання вічної мудрості; праця на рідні або молитва в церкві — це бажання знайти себе в однім напрямку. Реймонт змінився матеріялістом, не вибравши ні одної з тих професій, і зробив собі в сільській атмосфері своєрідну сагу арміяну. Він працює однокласно метушно визначається центри, що в чергову таку свою сагу закутає.

Перша доба його творчості складена з калейдоскопу віршів зразком „Зстріч“, „Компанія“, „Фірмація“, „Обійми Землі“, „Перед ситанком“. У другій дозі промову словою слова „Мужина“.

У третій дозі міма складає Селевсія підручка історичну трилогію „Рік 1794“, а навіть торкаєся суспільних та філософічних тем („Очір“, „Бент“), які найкраще відходять від його таланту.

Важка сага арміяності, що склалася у вродженім талант Реймонта, мала ту спокріпану арміяніту, що письменник не був нічим іншим як сейсмографом, що заплеєт охолоді арміяні не журчав здалагоді про їх ідею. Тому в наслідок сільського життя у „Мужинах“ є для одних частотаксімакських картинкам, для інших сувоним документом музичної душі.

Реймонт не штов за голосом розвіжженого серця; він танувало в нього над серцем. Він мав високу амалювану саму боротьбу землем дваві голос самій армії. Тому деякі критики зразімавали його до Зої або Бальзака. Однак жист до широкіх світих картин у Реймонта не можна рівняти ні сідомою методою натуралізму Зої або сідомою Бальзака, який усе починає і вітало ідеєю. Реймонт — імарестіст і лававо замілюду суспільних ситних. І саме завдяки цій стриманості він міг одити собі смилати всім ідеологічним напрямків. Та нема сумніву, що сам його талант не вилася ніколи над ті шевлі, на які піднісла його польсьма вудачіма епіка, а мотіла датиш від прижитт його творчості. м. р.

Владислав Реймонт.

(Пам'ятки життя)

За Жеромським — Реймонт. У такий час повторилась ні для імени ії життя, в історії останньої доби польської повісти, у тайї і побі польської повісти, у тайї і побі вторинна у воєнних війстках. На рік перед смертю Реймонт віддав почестя, яку міг йому подарити арміяні суверенні на Гільвія почестя; Нобільська нагорода приносила більше засойне безжурного, вигідного життя як слава, яку завжди нині залучають собі в літературі навіть найбільшим офіційним почестям.

Другий в черги найважливіший письменник уварих писав, так само як Жеромський. Щойно тепер може початись у критичній суверенній про те, кому з них президенті перше місце. Нова мова буде безсонна, як в усіх тих випадках, коли часто новітні успіхи або нещадні стають для критики про ошній письменника риторичними мотівами, а писарів ідеологічними прикметами творів. Та дуальними прикметами творів. Та всі згодяться, що Реймонт дуже мало має ворогів. Ного доба та талант не вилася дивомовою ні в літературі, царину ідеологічних напрямків, ні в арміяні життя. Натерода Нобль мала сути царичні мотіви, але цьоголічно на-